Tämä tutkistelu on sapatiksi 22.8.2026

Kristuksen ylösnousemuksen voima

Muistojae: *”Mutta ellei Kristusta ole herätetty, silloin meidän julistuksemme on turhaa puhetta, turhaa myös teidän uskonne. – – Mutta ellei Kristusta ole herätetty, teidän uskonne on pohjaa vailla ja te olette yhä syntienne vallassa.” (1. Kor. 15:14–17.)*

Avaintekstit:
1. Kor. 15
Luuk. 24:44–47
Ilm. 20:5–6
Kol. 2:12
2. Tim. 1:12
1. Tess. 4:13–17

Kuinka kiehtovaa, että jo Paavali joutui kohtaamaan ihmisiä, jotka kielsivät kuolleiden ylösnousemuksen. Ihmisethän näkivät tuolloin, mitä kuolema teki ihmiskeholle. He tiesivät, kuinka ruumis mädäntyy, kuivuu pölyksi ja sitten häviää lähes kokonaan. He tiesivät myös, että ihmiset olivat olleet kuolleina jo kauan. Itse asiassa useimmat ihmiset ovat olleet kuolleina paljon kauemmin kuin he ovat eläneet.

Kuolleiden ylösnousemus ei tuntunut heistä tuolloin sen uskottavammalta kuin se tuntuu meistä nykyään, ainakaan inhimillisestä näkökulmasta. Se oli varmasti asia, jota Paavali käsitteli.

Se oli myös ratkaisevan tärkeä asia. Jos Jeesus ei ole noussut kuolleista, hän ei ole se kuka hän sanoi olevansa, ristillä ei ollut vaikutusta eikä meidän syntejämme ole sovitettu. Meille ei jäisi muuta kuin epätoivo. Meidän Herramme on kuitenkin noussut kuolleista, noussut taivaaseen ja palaa hakemaan meidät kotiin!

Tällä viikolla keskitymme Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 15. lukuun ja sen opetukseen Kristuksen ylösnousemuksesta. Ympäröivän pakanallisen maailmankuvan vaikutuksesta jotkut korinttilaiset sanoivat, ettei ylösnousemusta ole. Vastauksena tähän Paavali vahvistaa Kristuksen ylösnousemuksen ainoana pelastuksen toivonamme.

22.8. Kansainvälinen naistyön teemapäivä – enditnow

KRISTUKSEN YLÖSNOUSEMUKSEN JULISTAMINEN

Paavali aloittaa Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 15. luvun keskittymällä evankeliumiin. Hän puhuu evankeliumista: (1) *jota* hän saarnasi korinttilaisille; (2) *jonka* he ottivat vastaan; (3) *jossa* he pysyivät; ja (4) *jonka* kautta he pelastuivat (1. Kor. 15:1–2). Tämä avaus valmistaa lukijan siihen, mitä seuraavaksi kerrotaan tässä luvussa sekä osoittaa, kuinka tärkeä Kristuksen ylösnousemus on pelastuksellemme (ks. myös Room. 10:9–10). Hänen ylösnousemuksensa on niin olennainen osa evankeliumin sanomaa, että sen kieltäminen on ristiriidassa Kristukseen uskomisen kanssa.

Lue 1. Kor. 15:1–4; Luuk. 24:44–47 ja Room. 1:1–4. Mitä yhteistä näillä jakeilla on?

---

1. Kor. 15:1–4 sisältää yhteenvedon Paavalin sanomasta. Sillä ei ole merkitystä, viittaako ilmaisu ”niin kuin oli kirjoitettu” (KR92) tai "kirjoitusten mukaan" (VKR) tiettyihin Vanhan testamentin kohtiin vai koko Vanhan testamenttiin. Jeesuksen kuolema ja ylösnousemus täyttävät Vanhasta testamentista löytyvät lupaukset.

Lue 1. Kor. 15:2, 11. Miksi näissä jakeissa uskominen ja saarnaaminen asetetaan rinnakkain? Mikä on näiden kahden välinen suhde?

Kaikkien, jotka julistavat Kristuksen ylösnousemusta, on ensin uskottava, että hänen ylösnousemuksensa on historiallinen tapahtuma. Tässä tapauksessa 1. Kor. 15:5–8 on keskeisessä asemassa Uudessa testamentissa. Tämä teksti tarjoaa vankan raamatullisen todisteen siitä, että lukuisat ihmiset näkivät Kristuksen hänen ylösnousemuksensa jälkeen, ja monet heistä olivat vielä elossa, kun Paavali kirjoitti kirjeensä (1. Kor. 15:6).

Paavali sanoo käytännössä: *Menkää itse kysymään heiltä, mitä he näkivät.* Niin varma hän oli siitä, että Kristuksen ylösnousemus on totta.

Nämä ihmiset olivat silminnäkijöitä. He olivat sitä, mitä Jeesus sanoi heidän olevan eli ”tämän todistajat” (Luuk. 24:48).

Mitä syitä meillä on uskoa Kristuksen ylösnousemukseen? Entä mihin muihin asioihin uskomme, maallisiin tai pyhiin, vaikkemme ole itse nähneet niitä?

YLÖSNOUSSUT KRISTUS, AINOA TOIVOMME!

Paavali selittää 1. Kor. 15:9–19, kuinka vakavia ja kauheita seurauksia ylösnousemuksen kieltämisellä on. Ilman ylösnousemusta uskovilla ei ole toivoa nykyhetkessä, saati sitten tulevaisuudessa.

Lue 1. Kor. 15:9–19. Mitä menetämme, jos Kristus ei ole noussut kuolleista?

Yleisesti ottaen muinaiset pakanat eivät uskoneet ylösnousemukseen, etenkään kreikankielisessä maailmassa, jossa uskottiin ruumiin ja sielun dualismiin (kuoleman jälkeen sielu lentää sinne, minne kuolleiden sielut oletettavasti menevät). Paavali aloittaa 1. Kor. 15:12–19 tekstijakson retorisella kysymyksellä, joka osoittaa hänen syvän hämmennyksensä: ”Mitä? Kuinka jotkut teistä voivat sanoa, ettei kuolleiden ylösnousemusta ole?” (1. Kor. 15:12, kirjoittajan käännös). Paavalille ylösnousemuksen epäileminen on käsittämätöntä, etenkin koska silminnäkijöitä oli niin paljon (1. Kor. 15:5–8). Vielä pahempaa kuitenkin on se, että ilman ylösnousemusta heidän toivonsa perustuu valheeseen, ja he elävät edelleen synneissään.

Paavali sanoo itse asiassa, että jos kuolleiden ylösnousemusta ei ole, niin (1) Kristusta ei herätetty kuolleista (1. Kor. 15:13, 16); (2) meidän saarnaamisemme on turhaa (1. Kor. 15:14); (3) myös meidän uskomme on turhaa (1. Kor. 15:14); (4) olemme antaneet väärän todistuksen (1. Kor. 15:15); (5) uskomme on turha vailla pohjaa (1. Kor. 15:17); (6) olemme yhä synnin vallassa (1. Kor. 15:17); ja tietysti (7) kuolleet ovat joutuneet perikatoon (1. Kor. 15:18).

Ilman ylösnousemusta sekä saarnaaminen että usko ovat turhia (1. Kor. 15:14). Kreikankielinen termi, joka on käännetty sanalla ’turhaa’, on *kenos*. Tämä käännös on hyvä, mutta se on liian laaja. Kääntäjät väittelevät siitä, tarkoittaako *kenos* tässä yhteydessä totuuden puutetta (”epätosi”), tulosten puutetta ("tulokseton") vai tarkoituksen puutetta ("tarkoitukseton").

Riippumatta täsmällisestä merkityksestä, mikäli ylösnousemusta ei ole, usko kuvataan turhaksi (1. Kor. 15:17, VKR/RK 2012). Jos Jeesus ei ole elossa, usko on hedelmätöntä, harhaa, koska syntejämme ei ole annettu anteeksi (1. Kor. 15:17). Olisimme vääriä todistajia, pettäisimme ja tulisimme petetyiksi (1. Kor. 15:15).

Miten 1. Kor. 15. luku voidaan ymmärtää, jos kuolleet nousevat välittömästi taivaaseen (tai menevät helvettiin)? Miksi siten on niin tärkeää ymmärtää, että kuolleet nukkuvat?

KRISTUS, ESIKOINEN

Jos Jeesus ei olisi elossa, kaikki tulevaisuutta koskevat odotukset olisivat vain harhaa (1. Kor. 15:12–19). ”Mutta nyt Kristus on herätetty kuolleista – –.” (1. Kor. 15:20.) Hänen ylösnousemuksensa on historiallinen tapahtuma. Näin ollen voimme olla varmoja, että kaikki, jotka ovat kuolleet Kristuksessa, herätetään kuolleista hänen tullessaan (1. Kor. 15:20–23).

Lue 1. Kor. 15:20–23. Mitä tarkoittaa, että Jeesus on ”esikoinen”?

Meneillään olevan pahuuden aikakauden lopussa tullaan näkemään niiden ruumiillinen ylösnousemus, jotka ovat kuolleet Kristuksessa (1. Kor. 15:23; Ilm. 20:5–6). Viimeisenä Aadamina Kristus palauttaa valtakunnan Isälle antamalla tämän maailman hallinnan takaisin hänelle (1. Kor. 15:24–28). Kristuksen alistuminen Jumalalle (1. Kor. 15:28) on ymmärrettävä sen perusteella, miten Aadam ja Kristus kuvataan suhteessa toisiinsa. Lunastussuunnitelman viimeisenä Aadamina (1. Kor. 15:45) Jeesus alistuu täysin Isän tahtoon, mitä ensimmäinen Aadam ei onnistunut tekemään.

Paavali jatkaa ajatustaan 1. Kor. 15:29–34 Kristuksen ylösnousemuksen kieltämisen typeryydestä. Hän käyttää esimerkkinä kastetta, koska se on itsessään symboli uskovan yhteydestä Kristukseen hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa kautta (Room. 6:3–4; Kol. 2:12); ei ole järkevää kieltää ylösnousemuksen todellisuutta. On kuitenkin vaikea ymmärtää se, mitä Paavali tarkoitti ilmaisulla ”jotkut antavat kastaa itsensä kuolleiden puolesta” (1. Kor. 15:29).

”Erilaisia ehdotuksia on esitetty, mutta on parempi tulkita kyseisen ilmauksen viittaavan joidenkin päätökseen mennä kasteelle, jotta he voisivat nähdä jälleen kuolleet rakkaansa ylösnousemuksen yhteydessä. Saattoi olla myös niin, että päätös mennä kasteelle oli seurausta niiden esimerkillisestä elämästä, jotka olivat kuolleet uskoen Kristukseen. Tässä tapauksessa kyseessä voivat olla ihmiset, joita ei kastettaisi kuolleiden sijasta, vaan kuolleiden vuoksi.” – Carl P. Cosaert, ”1 Corinthians”, *Andrews Bible Commentary: New Testament* (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), s. 1652.

Toiseksi kuoleman vaaraan asettuminen olisi turhaa, jos ylösnousemusta ei olisi (1. Kor. 15:30–32). Sen sijaan olisi parempi nauttia tämän maailman iloista (1. Kor. 15:32).

Mieti Paavalin sanoja 2. Tim. 1:12. Miten hän voi olla niin varma tulevaisuudesta? Miten me voimme olla?

YLÖSNOUSEMUSRUUMIS

Paavali siirtyy 1. Kor. 15:35–39 käsittelemään lyhyesti ylösnousemusruumista. Hän aloittaa tämän osuuden esittämällä kaksi kysymystä: ”Millä tavoin kuolleet herätetään? Millainen ruumis heillä silloin on?” (1. Kor. 15:35.) Näihin kysymyksiin vastataan 1. Kor. 15:36–49.

Lue 1. Kor. 15:36–41. Miten tämä teksti vastaa 1. Kor. 15:35 kysymyksiin?

Paavali käyttää kolmea vertauskuvaa auttaakseen lukijoitaan ymmärtämään, mitä ylösnousemuksessa tapahtuu. Ensimmäisessä vertauskuvassa (1. Kor. 15:36–38) todetaan, että ruumis on kuin siemen, jonka on ensin kuoltava (tai lakattava olemasta siemen), jotta se voi ihmeellisesti muuttua kasviksi. Tämän opetus on selvä: ylösnousemus on Jumalan ihme. Toinen vertauskuva (1. Kor. 15:39–40) korostaa, että tässä maailmassa Jumala on antanut eläimille ja ihmisille erilaiset ruumiit, jotka sopivat nykyiseen ympäristöön. Samoin ruumiimme tulevat sopimaan taivaallisen maailman uusiin olosuhteisiin. Tätä ajatusta viedään askeleen pidemmälle vertauskuvalla ruumiin kirkkaudesta (1. Kor. 15:40–41, VKR), joka korostaa, että ylösnousemusruumiin kirkkaus ylittää suuresti ensin olevan ruumiin kirkkauden – meidän maallisen, langenneen ruumiimme kirkkauden.

Tämä ajatus näkyy myös neljänä vastakohtana nykyisen maallisen ruumiimme ja ylösnousemusruumiin välillä. Ensimmäinen on maanpäällinen, katoava, heikko ja luonnollinen. Jälkimmäinen puolestaan on taivaallinen, katoamaton, voimallinen ja hengellinen (1. Kor. 15:40–44). Tämä ei tarkoita, etteikö näiden kahden välillä olisi jatkuvuutta. Paavali käyttää kreikankielistä termiä *sōma* (’ruumis’) sekä haudatulle ruumiille että ylösnousseelle ruumiille, mikä osoittaa jatkuvuutta. Toisaalta edellä mainitut neljä vastakohtaa osoittavat myös epäjatkuvuutta. Uudet ruumiimme (kiitos Herran) eivät ole samat kuin nykyiset katoavat ruumiimme.

Paavali ei liitä termiä ”hengellinen” aineettomaan olemassaoloon. Toisaalla hän sanoo, että Jeesus ”muuttaa meidän ruumiimme tästä alennustilasta oman kirkastuneen ruumiinsa kaltaiseksi” (Fil. 3:21). Meillä tulee olemaan todellinen keho, mutta se ei kulu tai mätäne. Koska nyt tunnemme vain mätänemisen, sairauden ja kuoleman, on vaikea kuvitella elämää ilman niitä, mutta tätä juuri Jeesus on meille luvannut.

Kuinka varmuus siitä, että ruumiimme muutetaan täydellisiksi, auttaa meitä olemaan sitkeitä nykyisten fyysisten rajoitustemme suhteen?

LOPULLINEN VOITTO KUOLEMASTA

Lue 1. Kor. 15:54–57. Mitä tämä teksti kertoo meille lopullisesta voitosta kuolemasta?

Paavali aloittaa Ensimmäisen korinttilaiskirjeen 15. luvun viimeisen kappaleen mielenkiintoisella lausunnolla, ettei ”liha ja veri voi saada omakseen Jumalan valtakuntaa” (1. Kor. 15:50). Monet Raamatun lukijat käyttävät tätä lausuntoa väittäessään, että Paavali puolustaa aineetonta olemassaoloa taivaassa. Asiayhteys viittaa kuitenkin toiseen suuntaan. Rinnakkaisuus 1. Kor. 15:50 jakeessa viittaa siihen, että ”liha ja veri” on rinnastettavissa ”katoavaan”, kuten ”Jumalan valtakunta” on rinnastettavissa ”katoamattomuuteen”. Aivan kuten 1. Kor. 15:42–49, myös tässä Paavali vertaa nykyistä ruumista (tai jopa kuollutta ruumista) ylösnousemusruumiiseen. Haudattu ruumis on katoava ja kuolevainen, kun taas ylösnousemusruumis on katoamaton ja kuolematon (1. Kor. 15:50, 53, 54). Yksinkertaisesti sanottuna Paavalin mukaan ruumiimme on käytävä läpi radikaali muutos, jotta se voi periä taivaan.

Paavali käyttää rappeutumisen ja kuolevaisuuden käsitteitä viitatakseen syntiseen luontoomme. Juutalaisissa kirjoituksissa ”liha ja veri” on ilmaus, joka viittaa langenneeseen ihmiskuntaan, minkä vuoksi ruumiimme on muutettava ja puhdistettava kaikesta epätäydellisyydestä Jeesuksen tullessa takaisin.

Vasta kun syntinen luontomme on poistettu (1. Kor. 15:54) ja olemme käyneet läpi täydellisen muuttumisen (1. Kor. 15:51–53; 1. Tess. 4:13–17), täyttyy julistus: ”Kuolema on nielty ja voitto saatu.” (1. Kor. 15:54.) Silloin lauletaan tämä rohkea ja uhmakas ylistyslaulu: ”Missä on voittosi, kuolema? Missä on pistimesi, kuolema?” (1. Kor. 15:55.) Kaikki tämä tapahtuu, kun Kristus tulee toisen kerran (1. Kor. 15:51–52).

Ajattele: suljemme silmämme kuollessamme, ja seuraava asia, jonka tulemme kokemaan, on Jeesuksen toinen tuleminen, kun hän herättää meidät kuolleista. Riippumatta siitä, milloin uskova on kuollut, jopa tuhansia vuosia sitten, ”yhtäkkiä, silmänräpäyksessä” heidät herätetään eloon ”viimeisen pasuunan soidessa. Pasuuna soi, ja kuolleet herätetään katoamattomina ja me muut muutumme.” (1. Kor. 15:52.)

Kukapa ei olisi valittanut sitä, miten nopeasti elämä kuluu? Omien kokemustemme perusteella Jeesuksen toinen tuleminen tuntuu olevan lähellä. Ehkä ensimmäinen ajatuksemme hänen palatessaan on: ”Vau, Herra, sinun tulosi tapahtui todella nopeasti!” Miten tämä ajatus auttaa meitä paremmin hyväksymään sen, mitä pidetään ”viivästymisenä”?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Ellen G. White, Alfa ja omega, osa 8, s. 138–154 tai Suuri taistelu (2023 painos), s. 392–402 tai Suuri taistelu, taskup. s. 400–410.

”Kristuksen jumaluus on uskovan takuu iankaikkisesta elämästä. ’Joka uskoo minuun’, Jeesus sanoi, ’se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?’ Kristus katsoo tässä eteenpäin toiseen tulemukseensa. Silloin vanhurskaat kuolleet herätetään katoamattomina, ja elävät pyhät siirretään taivaaseen kuolemaa maistamatta. Ihmetyö, jonka Kristus aikoi suorittaa herättäessään Lasaruksen kuolleista, kuvaisi kaikkien vanhurskaitten kuolleitten ylösnousemusta.” (5AO 85.)

”Maa järisi voimakkaasti, kun Jumalan Pojan ääni kutsui esiin kuoloon nukkuneet pyhät. He noudattivat kutsua ja tulivat esille loistavaan kuolemattomuuden pukuun pukeutuneina huudahtaen: ’Voitto, voitto, kuolemasta ja haudasta! Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun otasi?’ (Katso 1 Kor. 15:55). Sen jälkeen elossa olevat pyhät ja ylösnousseet korottivat äänensä pitkään, haltioituneeseen voitonriemuun. Ruumiit, jotka kuoleman ja sairauden merkit mukanaan olivat vaipuneet hautaan, nousivat kuolemattomina, terveinä ja elinvoimaisina. Elossa olevat pyhät muutetaan yhtäkkiä silmänräpäyksessä ja temmataan kuolleista nousseitten kanssa yläilmoihin Herraa vastaan. Miten ihana kohtaus ja jälleennäkeminen! Ystävät, jotka kuolema oli erottanut, kohtaavat toisensa eroamatta enää milloinkaan.” (LH 326.)

Keskustelunaiheita:

1. Ajattele niitä, jotka olivat Kristuksen ylösnousemuksen silminnäkijöitä (Ap. t. 1:22; Ap. t. 2:32; Ap. t. 3:15; Ap. t. 4:33; Ap. t. 5:30–32). Kuinka me, noin kaksituhatta vuotta tuon tapahtuman jälkeen, voimme olla hänen ylösnousemuksensa ”todistajia”?
2. Kristuksen ylösnousemus on olennainen osa evankeliumin sanomaa (1. Kor. 15:1–4). Ilman ylösnousemusta Kristuksen kuoleman julistaminen olisi turhaa (1. Kor. 15:14). Kristuksen kuolema itsessään olisi merkityksetöntä. Miksi? Mitä vastauksesi tähän kertoo Kristuksen ylösnousemuksen voimasta?
3. Mieti hetki Paavalin kiehtovaa lausetta: ”Ellei kuolleita herätetä eloon, niin ’syödään ja juodaan, sillä huomenna kuollaan’.” (1. Kor. 15:32.) Mitä Paavali tarkoittaa tällä?
4. Keskustelkaa kuolleiden tilasta. Miksi 1. Kor. 15. luku ei ole järkevä, jos pelastetut viedään kuoleman jälkeen välittömästi taivaaseen?